

Kysymyksiä ja vastauksia.

Halullisia lukijoita pyydetään lähettämään toimitukselle kysymyksiä lehden ohjelmaan kuuluvilta aloilta ja samaten kirjallisesti vastaamaan lehdessä painettuihin kysymyksiin.

XXII. Kysymys. K. I. *Olen teosofisesta kirjallisuudesta lukenut, että astralitasolla on ääretön määrä tapettujen eläinten sieluja, jotka ovat täynnä vihaa ihmiskuntaa kohtaan. Siis ihmiskunta kokonaisuudessaan tekee rikoksen luonnon lakeja vastaan eläimiä tappaessaan. Sanotaan myöskin, että jos ihminen tahtoo puhdistaa sielunsa, on hänen puhdistettava ruumiinsakin m. m. ollen nauttimatta alkoholia, tupakkaa, kiihottavia mausteita ja lihaa. Koska lihan syömisestä kieltäytyminen tuntuu olevan niin välttämätön ihmiskunnan kohoamiseksi, miksi ei siihen yleisemmin kehoteta? Ainoastaanko siksi että sellainen ainakin meidän osalla maapalloa on käytännöllinen mahdottomuus?*

Vastaus. Z. Kysyjä ymmärtääkseni tarkoittaa, miksi ei Teosofisen Seuran puolelta yleisemmin ja pontevammin kehoteta kieltäytymiseen lihan syömisestä? Ja tähän vastaan, että Teosofisella Seuralla ei ole minkäänlaisia uskonkappaleita eikä määrättyjä ulkonaisia elämäntapoja; jokainen sen jäsen toimii yksityisasioidensa parhaimman ymmärryksensä ja omantuntonsa mukaan; mitä erityisesti lihasta kieltäytymiseen tulee, ajaa sitä asiaa pääasiallisena ohjelmanaan ulkomailla sangen levinyt vegetariaaninen liike.

Mutta jos katsomme yksityisiä Teosofisen Seuran jäseniä, huomaamme, että sangen moni niistä on kasvinsyöjiä – ja he tietysti kehottavat muitakin heittämään lihan, kalan, alkoholin j. n. e. Huomaammepa vielä, että etevimmät teosofiset opettajamme ovat vegetariaaneja ja puolustavat kasviruokaa. Madame Blavatsky, Annie Besant ja C. W. Leadbeater ovat kaikki kirjottaneet ja puhuneet vegetarianismin puolesta ja heittivät itse kaiken lihansyömisensä tullessaan teosofeiksi.

Epäilemättä olisi länsimaiselle sivistykselle suureksi henkiseksi hyödyksi, jos se voisi luopua kaikesta siitä julmuudesta ja raakuudesta, joka välttämättä käy käsikädessä lihansyömisestä, alkoholinjuomisesta, teurastamisesta ja metsästämisestä kanssa. Mutta mitään pikaista parannusta emme saata toivoa. Hyvä jos siellä täällä joku yksilö tai perhe ottaa tuon edistysaskeleen, joka monessa kohdissa, kuten kysyjä itsekin huomauttaa, tuottaa vaikeuksia.

XXIII. Kysymys. H. M. *Vanhassa testamentissa kerrotaan, että Josua sai auringon ja kuun seisautumaan. Uudessa testamentissa kerrotaan, että Kristuksen ristillä ollessa aurinko pimeni. Luonnonopilliselta kannalta katsottuina nämä kertomukset tuntuvat mahdottomilta. Kuinka ne ovat ymmärrettävät teosofiselta kannalta?*

Vastaus. Z. Elleivät nuo tapaukset olleet aivan yksinkertaisia luonnonilmiöitä, esim. auringonpimennyksiä, en niitä lainkaan osaa selittää »teosofiselta kannalta». Pelkäänpä, etteivät ne koskaan ole tapahtuneet, jos ne muka ovat olleet jotain ihmeitä. Sitä vastoin on mahdollista, että kertomuksissa piilee jonkinmoinen allegoria eli vertauskuva, sillä raamatun kuvakieli kätkee henkisen tiedon aarteita. Muuten kehotan kysyjää lukemaan vastaukset XI ja XV kysymykseen. (Omatunto, n:ot 7 ja 8).

XXIV. Kysymys. J. H. *Mistä johtuu, että muutamat henkilöt voivat tuntea kummallista vetovoimaa – ja sanoisinko rakkautta? – n. k. kuolleita esineitä, usein vanhoja ja halpa-arvoisia, kohtaan?*

Vastaus. Z. Jos ihmisellä on uinuvaa taipumusta psykometriaan (kts. Salatieteilijän Sanakirjasta, mitä sana merkitsee), voi hän käytettyä esinettä kosketellessaan tuntea itsessään ne tunteet, joita esineen tekijä tai omistaja on tuntenut, sillä esine on ikäänkuin kyllästetty käyttäjänsä magnetismilla. Jos esineen tekijä tai omistaja on sitä rakastanut ja hellinyt, voi täten herkkätuntoinenkin henkilö sitä

nähdessään ja kosketellessaan tuntee samantapaista vetovoimaa esineeseen. Ja koska esine kyllästyy käyttäjänsä magnetismilla, tuntee mediumistinen henkilö esinettä kohtaan samanlaisia tunteita kuin hän tuntisi sen käyttäjääkin kohtaan. Tätä tosiseikkaa silmälläpitäen ymmärrämme kokonaisen sarjan sielutieteellisiä ilmiöitä: se hellyyden tunne, jota ihminen tuntee rakastamansa henkilön aineellista omaisuutta kohtaan ja joka degenererattuna (huononneena) muuttuu siksi sukupuolihairahdukseksi, jota lääkärit kutsuvat fetishismiksi; se kunnioituksentunne, jota ihmiset tuntevat esim. suuren uskonnonopettajan käyttämiä esineitä, vaatteita y. m. kohtaan ja sittemmin hänen pyhiä ruumiillisia jäännöksiään kohtaan ja joka uskonkappaleeksi kivettyneenä muuttuu pyhainjäännöksien ja kuvain palvelukseksi.

Omatunto 1906, N:o 12, Helsingissä, maaliskuun 15 p:nä 1906, s. 93-94.